

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaiszeci și cinci

Dezvăluirea tapiseriei profetice: de la Alexandru cel Mare la Roma modernă

Jeff Pippenger

2024-03-29

Vom considera acum istoria care s-a desfășurat în urma morții subite a lui Alexandru cel Mare, care reprezintă perioada de la anul 538 până la timpul sfârșitului în 1798.

Și când se va ridica, împărăția lui va fi sfârșită și va fi împărțită către cele patru vânturi ale cerului; și nu pentru urmașii lui, nici după stăpânirea cu care a stăpânit el; căci împărăția lui va fi smulsă și va reveni altora, nu acelora. Și împăratul de la miazăzi va fi puternic, precum și unul dintre căpeteniile lui; acela va fi mai puternic decât el și va domni; și stăpânirea lui va fi o mare stăpânire. Iar la sfârșitul anilor se vor uni; căci fiica împăratului de la miazăzi va veni la împăratul de la miazănoapte ca să încheie un legământ; dar ea nu va păstra tăria brațului; nici el nu va rămâne, nici brațul lui; ci ea va fi dată, și cei ce au adus-o, și tatăl ei, și cel ce a întărit-o în vremurile acestea. Dar dintr-o mlădiță a rădăcinilor ei se va ridica unul în locul lui, care va veni cu o oștire și va intra în fortăreața împăratului de la miazănoapte, va lucra împotriva lor și va birui. Și va duce ca pradă în Egipt dumnezeii lor, împreună cu căpeteniile lor și cu vasele lor de preț de argint și de aur; și el va dăinui mai mulți ani decât împăratul de la miazănoapte. Astfel, împăratul de la miazăzi va veni în împărăția lui și se va întoarce în țara sa. Daniel 11:4-9.

În cele din urmă, după ce regatul lui Alexandru cel Mare s-a sfârșit, cei care se luptau pentru controlul fostului regat s-au împărțit în două regate principale. Unul dintre aceste regate controla sudul fostului imperiu al lui Alexandru, iar celălalt controla nordul. De atunci înainte, în narațiunea profetică, ele sunt identificate pur și simplu drept regele de la miazăzi și regele de la miazănoapte. Odată ce lupta pentru dominația mondială a ajuns în punctul în care este înfățișată doar între regele de la miazănoapte și cel de la miazăzi, simbolurile acelor două regate continuă pe tot parcursul capitolului.

În versetul cinci, împăratul de la miazăzi este întemeiat și este puternic, dar și împăratul de la miazănoapte este puternic, iar împărăția lui este mai mare. Apoi, în versetul șase, împăratul de la miazăzi propune o alianță cu împărăția de la miazănoapte. Tratatul de pace este asigurat prin faptul că împăratul de la miazăzi își dă fiica împăratului de la miazănoapte, pentru ca acesta să o poată lua de soție și să ratifice alianța lor printr-o legătură de familie. Împăratul de la miazănoapte a fost de acord, și-a îndepărtat soția și s-a căsătorit cu prințesa din miazăzi, iar alianța a fost inițiată.

În cele din urmă, prințesa din sud naște un copil de parte bărbătească, însă, în cele din urmă, împăratul de la miazănoapte se satură de noua sa soție și o pune deoparte, așa cum făcuse și cu prima sa soție, și își ia înapoi prima soție; dar, de îndată ce soția dintâi este restaurată și are prilejul, ea îl ucide pe împăratul de la miazănoapte, pe mireasa lui din sud, pe copilul ei și întregul ei alai

egiptean. Fapta prin care soția dintâi o ucide pe prințesa din sud și pe copilul ei aprinde mânia familiei prințesei din sud, iar unul dintre frații ei ridică o oaste și atacă împărăția de la miazănoapte.

Armata de la miazăzi biruie pe împăratul de la miazănoapte, iar prima soție, care îl ucisese pe împăratul de la miazănoapte, pe mireasa lui din miazăzi și pe copilul lor, este apoi executată. Fiul primei soții, care fusese instalat ca împărat de la miazănoapte la moartea tatălui său, este capturat și dus înapoi în Egipt de către împăratul de la miazăzi, împreună cu unele artefacte egiptene și idoli care fuseseră luați din regatul de la miazăzi de către regatul de la miazănoapte în bătălii anterioare. Ajuns în Egipt, împăratul de la miazănoapte capturat cade de pe un cal și moare. Uriah Smith identifică istoria după cum urmează.

VERSETUL 6. Iar la sfârșitul anilor se vor uni; căci fiica împăratului de la miazăzi va veni la împăratul de la miazănoapte, ca să facă o învoială; dar ea nu va păstra tăria brațului; nici el nu va rămâne în picioare, nici brațul lui; ci ea va fi predată, și cei ce au adus-o, și cel ce a născut-o, și cel ce a întărit-o în vremurile acestea.

S-au purtat frecvent războaie între regii Egiptului și ai Siriei. În mod deosebit acesta a fost cazul cu Ptolemeu Filadelful, al doilea rege al Egiptului, și cu Antioh Teos, al treilea rege al Siriei. În cele din urmă au convenit să încheie pacea, cu condiția ca Antioh Teos să o repudieze pe fosta sa soție, Laodice, împreună cu cei doi fii ai ei, și să se căsătorească cu Berenice, fiica lui Ptolemeu Filadelful. În consecință, Ptolemeu și-a adus fiica la Antioh, înzestrând-o cu o zestre imensă.

„Dar ea nu va păstra puterea brațului”; adică influența și puterea ei pe lângă Antiochus. Și așa s-a dovedit; căci nu mult după aceea, într-un acces de iubire, Antiochus și-a readus din nou la curte fosta soție, Laodice, și pe copiii ei. Apoi spune profeția: „Nici el [Antiochus] nu va sta în picioare, nici brațul lui”, sau sămânța lui. Laodice, fiind restabilită în favoare și putere, s-a temut ca nu cumva, din pricina nestatorniciei firii lui, Antiochus să o dezonoreze din nou și să o recheme pe Berenice; și, socotind că nimic mai puțin decât moartea lui nu ar fi o pavază eficace împotriva unei asemenea eventualități, a făcut ca el să fie otrăvit la scurtă vreme după aceea. Nici sămânța lui prin Berenice nu i-a urmat la domnie; căci Laodice a rânduit lucrurile astfel încât să asigure tronul pentru fiul ei cel mai mare, Seleucus Callinicus.

Dar o astfel de nelegiuire nu putea să rămână multă vreme nepedepsită, după cum profeția mai departe prevestește, iar istoria ulterioară o dovedește.

"VERSETUL 7. Dar un vlăstar din rădăcinile ei se va ridica în locul lui, care va veni cu o oaste, va intra în fortăreața împăratului de la miazănoapte, va acționa împotriva lor și va birui: 8. Și va duce în robie în Egipt pe dumnezeii lor, împreună cu căpeteniile lor și cu vasele lor de preț de argint și de aur; și el va dăinui mai mulți ani decât împăratul de la miazănoapte. 9. Astfel, împăratul de la miazăzi va intra în împărăția lui și se va întoarce în țara sa."

Acest vlăstar ieșit din aceeași rădăcină cu Berenice era fratele ei, Ptolemeu Euergetes. De îndată ce i-a urmat la tron tatălui său, Ptolemeu Philadelphus, în regatul Egiptului, arzând să răzbune moartea surorii sale, Berenice, a ridicat o oaste imensă și a invadat teritoriul regelui de la miazănoapte, adică al lui Seleucus Callinicus, care, împreună cu mama sa, Laodice, domnea

în Siria. Și a biruit împotriva lor, până la cucerirea Siriei, Ciliciei, ținuturilor de sus, dincolo de Eufrat, și a aproape întregii Asii. Dar, auzind că în Egipt se iscase o răscoală care cerea întoarcerea lui acasă, a jefuit regatul lui Seleucus, a luat patruzeci de mii de talanți de argint și vase prețioase și două mii cinci sute de statui ale zeilor. Între acestea se aflau statuile pe care Cambyses le luase odinioară din Egipt și le dusesse în Persia. Egiptenii, fiind cu totul dedați idolatriei, i-au conferit lui Ptolemeu titlul de Euergetes, sau Binefăcătorul, drept compliment pentru faptul că, astfel, după mulți ani, le-a restituit zeii captivi.

„Aceasta, potrivit Episcopului Newton, este relatarea lui Ieronim, extrasă din istorici vechi; dar, spune el, există încă autori care confirmă mai multe dintre aceleași amănunte. Appian ne informează că, după ce Laodice l-a ucis pe Antioh, iar după el atât pe Berenice, cât și pe copilul ei, Ptolemeu, fiul lui Filadelf, pentru a răzbuna acele asasinat, a invadat Siria, a ucis-o pe Laodice și a înaintat până la Babilon. Din Polibiu aflăm că Ptolemeu, supranumit Everget, fiind puternic mâniat de tratamentul crud aplicat surorii sale, Berenice, a mășăluit cu o oștire în Siria și a cucerit cetatea Seleucia, care a fost păstrată câțiva ani după aceea de garnizoanele regilor Egiptului. Astfel a intrat el în cetățuia împăratului de la miazănoapte. Polien afirmă că Ptolemeu s-a făcut stăpân peste toată țara de la Munții Taurus până la India, fără război și fără luptă; dar o atribuie din greșeală tatălui în locul fiului. Iustin susține că, dacă Ptolemeu n-ar fi fost rechemat în Egipt de o sediciune internă, ar fi stăpânit întregul regat al lui Seleuc. Astfel, împăratul de la miazăzi a intrat în stăpânirea împăratului de la miazănoapte și s-a întors în țara sa, după cum prorocul prevestise. Și el a trăit mai mulți ani decât împăratul de la miazănoapte; căci Seleuc Callinicos a murit în exil, în urma unei căderi de pe cal; iar Ptolemeu Everget i-a supraviețuit patru sau cinci ani.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 250-252.

O trăsătură profetică a Romei și, prin urmare, a împăratului de la miazănoapte, este aceea că, pentru a fi așezat pe tron, trebuie cucerite trei obstacole geografice. Primul împărat de la miazănoapte, după sfârșirea împărăției lui Alexandru, a fost Seleucus Nicator, care slujise pentru o vreme ca general al lui Ptolemeu (împăratul de la miazăzi) între anii 316 și 312 î.Hr. Versetul cinci abordează acest fapt când spune: „Iar împăratul de la miazăzi va fi puternic, și unul dintre căpeteniile lui; iar acela va fi mai puternic decât el.” Ptolemeu era împăratul de la miazăzi, și el avea un general (una dintre căpeteniile lui) care era destinat să devină mai puternic decât Ptolemeu, iar fraza finală a versetului cinci spune: „și va stăpâni; stăpânirea lui va fi o mare stăpânire.” Generalul lui Ptolemeu, Seleucus, urma să devină primul împărat de la miazănoapte. Dar, pentru ca Seleucus să devină împăratul de la miazănoapte, trebuia să se despartă de împăratul de la miazăzi și apoi să cucerească trei zone geografice.

Prima regiune cucerită de Seleucus a fost Răsăritul, în 301 î.Hr. Apoi a cucerit Apusul (care fusese deținut de succesorul lui Cassander), în 286 î.Hr., iar apoi și-a dobândit al treilea teritoriu în Nord când l-a învins pe Lysimachus, în 281 î.Hr. Regele din Nord a fost așezat pe tron în 281 î.Hr.

Tratatul de pace încheiat mai târziu cu regele din sud a avut loc în anul 252 î.Hr. Șase ani mai târziu, în 246 î.Hr., Berenice (prințesa din sud), fiul ei și întregul ei alai au fost puși la moarte. Ulterior, regele din sud l-a luat prizonier pe fiul Laodiceei, Seleucus Callinicos, și l-a dus cu el în Egipt, unde a murit căzând de pe un cal. Domnia primului rege din nord a durat din 281 î.Hr. până în 246 î.Hr., ceea ce însumează treizeci și cinci de ani.

Primul împărat de la miazănoapte din capitolul unsprezece a cucerit trei obstacole geografice pentru a fi așezat pe tron. Roma păgână a cucerit, de asemenea, trei obstacole geografice pentru a fi așezată pe tron [A se vedea Daniel 8:9], iar Roma papală a cucerit trei obstacole geografice pentru a fi așezată pe tron [A se vedea Daniel 7:20]. Roma modernă cucerește, de asemenea, trei obstacole geografice pentru a fi așezată pe tron [A se vedea Daniel 11:40-43].

Odată așezat pe tron, primul rege al nordului a domnit timp de treizeci și cinci de ani. Odată așezată pe tron, Roma păgână a domnit timp de „o vreme” (trei sute șaiszeci de ani). Odată așezată pe tron, Roma papală a domnit pentru „o vreme, vremuri și împărțirea vremii” (o mie două sute șaiszeci de ani). Odată așezată pe tron, Roma modernă va domni timp de patruzeci și două de luni simbolice (de asemenea indicate ca „un ceas”).

Sora White ne informează că „o mare parte din istoria consemnată în capitolul unsprezece din Daniel urmează să se repete”. Apoi citează versetele treizeci și unu până la treizeci și șase și spune: „Scene asemănătoare celor descrise în aceste cuvinte vor avea loc.” În acele versete, Roma papală (urâciunea pustirii) este „așezată” pe tron în 538, iar apoi persecută poporul lui Dumnezeu pentru „multe zile” (o mie două sute șaiszeci de ani), până când prima „mânie este împlinită” în 1798. Istoria din versetele treizeci și unu până la treizeci și șase se repetă în ultimele șase versete ale capitolului unsprezece, dar istoria a fost de asemenea prefigurată în chip desăvârșit în versetele cinci până la nouă.

Stabilirea lui Seleuc ca împărat de la miazănoapte în anul 281 î.Hr. corespunde anului 538. Ambele reprezintă întronarea împăratului de la miazănoapte la încheierea cuceririi a trei obstacole geografice. Perioada domniei papale este exprimată în mai multe moduri: o mie două sute șaiszeci de zile, patruzeci și două de luni, o vreme, vremuri și o jumătate de vreme, un răstimp, și trei ani și jumătate. Domnia lui Seleuc a durat treizeci și cinci de ani, iar a zecea parte, sau o zeciuială, din treizeci și cinci, este trei și jumătate. A zecea parte din treizeci și cinci de ani este exprimată și ca „trei virgulă cinci” (3.5) ani. „Trei și jumătate” este un simbol al perioadei domniei papale.

Papalitatea a primit rana de moarte în 1798, când împăratul de la miazăzi, Napoleon Bonaparte (însemnând „fiul norocos”), și-a trimis generalul să-l ia captiv pe papă. Un an mai târziu, în 1799, papa a murit în exil, la fel ca întâiul împărat de la miazănoapte, care fusese de asemenea dus în captivitate de către împăratul de la miazăzi. Seleucus Callinicus a murit căzând de pe un cal, pe când se afla în captivitate în Egipt. Papa este cel care a călărit fiara. Fiara reprezenta sistemul politic pe care papa îl întrebuința pentru a-și împlini lucrările satanice. Acea fiară a fost ucisă în 1798, iar papa care călărise și domnise asupra fiarei a murit un an mai târziu. Seleucus Callinicus a murit căzând de pe un cal (fiara pe care o călărise). Captivitatea papalității din 1798 și 1799 a fost tipificată în chip desăvârșit de captivitatea întâiului împărat de la miazănoapte.

Ceea ce a atras mânia împăratului de la miazăzi asupra împăratului de la miazănoapte a fost un tratat de pace încălcat, reprezentat prin repudierea Berenicei (mireasa de la miazăzi) și moartea ei ulterioară prin mâna Laodicei. Napoleon încheiase, în 1797, un tratat de pace între Franța revoluționară și Statele Pontificale. Tratatul a primit numele orașului Tolentino, din Ancona, Italia, unde a fost semnat. El a luat sfârșit oficial în februarie 1798, când Franța l-a luat captiv pe papă.

Motivul pentru care tratatul a fost desființat a fost efortul Franței de a-și răspândi Revoluția.

Generalul lui Napoleon, Duphot, se afla la Roma în 1797, ca parte a forței expediționare franceze trimise de Directorat, guvernul aflat la conducerea Franței la acea vreme. Scopul expediției franceze în Italia, care includea și prezența generalului Duphot la Roma, era sprijinirea Republicii Romane, un stat clientelar de scurtă durată, instituit de forțele revoluționare franceze în Peninsula Italică. În această perioadă, francezii erau activ implicați în susținerea mișcărilor revoluționare și în răspândirea idealurilor revoluționare în întreaga Europă. În Italia, ei urmăreau răsturnarea monarhiilor și instaurarea unor republici după modelul Republicii Franceze.

Prezența și acțiunile lui Duphot la Roma au stârnit opoziția facțiunilor conservatoare, inclusiv a susținătorilor Statelor Papale și a aristocrațiilor locale. În decembrie 1797, în timpul unei confruntări între trupele franceze și susținătorii Statelor Papale, generalul Duphot a fost asasinat, creându-se astfel pretextul pentru ca Napoleon să-l trimită pe generalul Berthier să-l ia captiv pe papă în anul următor. Un tratat de pace încălcat între împărații de la miazăzi și de la miazănoapte a constituit, în ambele istorii, temeiul pentru ca împăratul de la miazănoapte să fie luat captiv de împăratul de la miazăzi.

Versetul opt spune: „va duce, de asemenea, robi în Egipt pe dumnezeii lor, împreună cu voievozii lor și cu vasele lor prețioase de argint și de aur.” Când Ptolemeu s-a întors în Egipt, în împlinirea acestui verset, egiptenii i-au dat titlul de „Euergetes” (Binefăcătorul), ca un omagiu pentru lucrarea sa de a le înapoia idolii și artefactele care le fuseseră luate mai înainte de împăratul de la miazănoapte. În 1798 a avut loc jefuirea Romei de către francezi. Istoricii consemnează că, într-o singură zi, cinci sute de vehicule trase de cai, sub o puternică pază militară, au fost văzute părăsind cetatea.

Procesiunea cuprindea un număr imens de sculpturi antice și picturi renescentiste pe care Franța și le însușea în conformitate cu tratatul de pace de la Tolentino, încălcat. Printre acele opere de artă se aflau grupul statuar Laocoon, Apollo din Belvedere, Galul muribund, Cupidon și Psyche, Ariadna pe Naxos, Venus de Medici și figurile colosale ale Tibrului și Nilului; tapiserii și picturi de Rafael, inclusiv Schimbarea la Față, Madonna di Foligno, Madonna della Sedia, Sfânta Conversație a lui Tizian; și multe alte lucrări. Abia după câțiva ani aceste comori furate au fost expuse în Musée Napoléon din Luvru, care a fost deschis în 1807. După cum Ptolemeu a fost celebrat pentru restituirea comorilor egiptenilor, comorile purtate de la Roma au fost așezate în partea muzeului numită după Napoleon.

Versetele cinci până la nouă sunt o paralelă desăvârșită cu istoria care începe în anul 538 și se încheie în 1798 și 1799. Ele corespund versetelor treizeci și unu până la treizeci și șase, ceea ce este reprezentat în ultimele șase versete ale capitolului, care descriu împuternicirea finală a Romei moderne pe măsură ce cucerește trei piedici și, în cele din urmă, ajunge la sfârșitul ei, fără ca nimeni să-i vină în ajutor. Versetul zece tratează apoi istoria anului 1989.

Dar fiii lui se vor întărâta și vor strânge o mare mulțime de oștiri; iar unul va veni negreșit, se va revărsa și va trece mai departe; apoi se va întoarce și se va întărâta până la cetățuia lui.
Daniel 11:10.

Împlinirea istorică a versetului zece prefigurează anul 1989, când papalitatea, într-o alianță secretă cu Ronald Reagan, a „năvălit” și „a trecut prin” Uniunea Sovietică, lăsând doar fortăreața ei (Rusia), pe măsură ce Uniunea Sovietică (URSS) se dizolva în urma Perestroikăi.

Și la vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va năpusti asupra lui; iar împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca un vârtej, cu care de luptă, cu călăreți și cu multe corăbii; va pătrunde în țări, se va revărsa și va trece mai departe. Daniel 11:40.

Istoria versetului zece reprezintă o ripostă la cucerirea împăratului de la miazănoapte de către împăratul de la miazăzi în 246 î.Hr. și tipifică o ripostă la cucerirea împăratului de la miazănoapte de către împăratul de la miazăzi în 1798. Versetul patruzeci a început odată cu timpul sfârșitului, în 1798, când împăratul de la miazăzi (Franța ateistă) i-a pricinuit rana de moarte împăratului de la miazănoapte (puterea papală) și s-a împlinit prin prăbușirea Uniunii Sovietice, la timpul sfârșitului, în 1989. Timpul sfârșitului din 1798 este reprezentat în versetul patruzeci prin expresia: „Iar la timpul sfârșitului, împăratul de la miazăzi îl va împunge.” Semnul „două puncte” (:) care desparte ultima parte a versetului marchează următorul „timp al sfârșitului”, în 1989. „Și împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca un vârtej, cu care de război, cu călăreți și cu multe corăbii; și va intra în țări, va da năvală și va trece mai departe.”

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Fiecărei națiuni care a pășit pe scena istoriei i s-a îngăduit să-și ocupe locul pe pământ, pentru ca să se vadă dacă va împlini scopul „Veghetorului și al Celui Sfânt”. Profeția a trasat ascensiunea și căderea marilor imperii ale lumii — Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. În cazul fiecăreia dintre acestea, ca și în cazul națiunilor de mai mică putere, istoria s-a repetat. Fiecare a avut perioada sa de încercare; fiecare a eșuat, slava i-a apus, i-a pierit puterea, iar locul i-a fost luat de o alta. . . .

Din ridicarea și căderea națiunilor, așa cum sunt arătate limpede în paginile Sfintei Scripturi, ei trebuie să învețe cât de lipsită de valoare este slava pur exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția lui, cum lumea noastră nu a mai văzut de atunci încoace — putere și măreție care, pentru oamenii acelei vremi, păreau atât de statornice și trainice —, cât de deplin a pierit! Precum „floarea ierbii”, a pierit. Astfel piere tot ceea ce nu-L are pe Dumnezeu drept temelie. Numai ceea ce este legat de scopul Său și exprimă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră. Educație, 177, 184.